

ORTUTAY MÁRIA

MANAJLÓ ANDRÁS

LÉGKÖRTEREMTŐ FESTÉSZETE

Manajló András fiatal, reményteljes festőművész, 1970 februárjában született Ungváron. Nagyapja, Manajló Fedor és apja, Manajló Iván, jelentős helyet foglalnak el a Kárpát-medence képzőművészeti életében. András 1989-től a Lembergi Iparművészeti Főiskola hallgatója volt, de diplomáját a Lembergi Nyomdaipari Akadémia grafikai szakán szerezte. 2006-tól Vácott tevékenykedik, ahol az Artunion Kárpátok Régió Kultúrájáért Közhasznú Egyesület és a Ramada Resort Aquaworld Zrt. közös projectként 2010 júliusában elindította a Pannon Világ Kulturális és Ismeretterjesztő Központ működését. Budapest egyik kiemelkedő szállodája, a Ramada központi aulájában megnyitották az állandóan működő Művészeti Galériát, ahol a Kárpát-medencében élő és alkotó művészeket mutatják be a hazai és külföldi közönségnek.

András apjához hasonlóan, saját vagyonának egy részét nagyapja emlékmúzeumának alapítására fordította, mert gyökereik, a Kárpátaljához való személyes és szellemi kötődésük, hűségük a ruszinsághoz ezt követeli. Ő maga mondta nekem egyszer: „Érzem, hogy segítenek, energiájuk sugárzik felém..., mintha még mindig mellettem lennének.”

Festődinasztia utódjaként és folytatójaként, művészpályája felfelé ívelő. Az alkotás folyamata hozza meg neki a harmóniát, a boldogságot. Olyan szeretettel fest – mondogatja –, mintha ajándékot készítené szeretteinek. Segítségére van művészetértő családjá, a mindig gondját viselő, iparművész felesége, Andika. Keményen, koncentráltan és boldogan, ösztönös elhivatottsággal dolgozik. Kiállításaira készülve szeme előtt mindig az alkotás lebeg, annak minden örömeivel és gyötrelmével. Színeiből árad az erő, látásmódjának líraisága és természetessége. Érzelmekben gazdag tájképeit kitűnő kompozíciókba foglalja. Sajátja a lírai-, de nem az idealizáló ábrázolásmód. Képein megjelennek a mindennapok látvány-élményei, s szinte mindig jelenvalóak nála az érzelmek, hangulatok. A csendéletek, a természet sokszínű, változatos világa, valamint a színek kavalkadjára épülő kompozíciók a nézőkben erős érzelmeket ébresztenek. Azonban a különböző évszakokban

feltűnő tájak, hegyek, patakok, tengerek, tavak, épületek mögül a gondolatok, érzések harmóniája sem marad el. A napsütötte, fényrel átitatott alkotásait látva, bizonyítható, hogy Manajló András erőteljesen érdeklik a fényproblémák festői megoldásai. A táj és a fák rozsdaszínű, sárga, lila, zöld látomásai egyfajta természeti tüneményként jelennek meg vásznain. A természetet a maga teljességében mutatja be, de hozzáadja saját gondolatait, érzelmeit, ahogyan éppen az alkotó hangulata diktálja. Harmonikus ecsetjátékával szinte megszabadítja a fákat, bokrokat, virágokat a nehézkedés törvényétől, elindítja a néző képzeletét a tér és az idő távoli dimenziói felé.

Komponáló és művészi kifejezőkészsége látványosan fejlődik, nemcsak a természet sokszínűségének kifejezésében, hanem a témaválasztásaiban is. Tájábrázolásai mellett mind gyakrabban találkozunk gondolati tartalmú munkáival, történelmi kompozícióival, figurális alakjainak már-már akadémikus stílusú, realista ábrázolásával. Művészi pályája egyik jó ismerője és kritikusaként foglalja össze Manajló András művészetének lényegét: „Egyértelműen megállapítható, hogy András a két őstől jó géneket örökölve, egy egészen sajátos és egyéni folytatásra képes. Mindenképpen folytatója is az édesapjának és nagyapjának. És ami nagyon érdekes, izgalmas és elemezni való, hogy nem is a folytatója ugyanakkor felmenőinek! Egy, a maga útján járó személyiség. Illetve folytató annyiban talán, hogy a természet nagyon közel áll hozzá is, egy nagyon természetelvű és nagyon kolorista, tehát a színeket erősen kedvelő festői felfogás híve. András festészete azonban intimebb elődeinél, lírai, bensőségesebb témák is foglalkoztatják, úgy is fogalmazhatnánk némileg sarkosabban, hogy míg az édesapja és a nagyapja egyfajta keleti festészeti hagyományok, a ruszin hagyományok felé megy festészetében, András inkább egy nyugat-európai festészeti hagyományt, egyfajta impresszionisztikus hagyományt visz tovább. Nagyon atmoszférikus, nagyon légkörteremtő az ő festészete...” (dr. Feledy Balázs művészeti író).

Hogy Manajló András művészi-szakmai fejlődése ilyen töretlen, abban bizonyonnyal közrejátszanak világhírű tanárai, nemzetközi szintű tapasztalatai, ismereteinek állandó bővítése, valamint a mind rendszeresebben szerveződő alkotótáborok. Jellemábrázolásában a figyelmet egy-egy figurára vagy eseményre, gondolat kifejezésére összpontosítja. Az arc, a tekintet, a mozdulat valamilyen érzést, gondolatot vált ki a nézőben. Ott vagyunk mi is, ahol Manajló András ezt a világot vizionálja, érzelmein, gondolatain, élményein átbeszélte, bemutatja.